

RECENSIE

Theater Branoul breekt lans voor jong talent

Als verlies ondraaglijk wordt

'Samar – gesprek in de nacht' vertelt over liefde, verlies en de zoektocht naar woorden voor wat je haast niet kunt zeggen.

Door Eric Korsten

Met 'Samar – gesprek in de nacht' schreef Flora Kenza Nacer in opdracht van Branoul een nieuwe tekst en ze regisseerde die zelf. De voorstelling laat een ontdekkingsreis zien, in taal, in stilte en in emotie. Nacer (1995), die vorig jaar afstudeerde aan de Academie voor Theater en Dans in Amsterdam, schreef de toneeltekst in samenwerking met Manon Barthels van Branoul in de rol van sparringpartner en begeleider. May Hollerman en Bob Ott spelen de twee rollen, die van Julia en Tom.

In 'Samar – gesprek in de nacht' zien we de jonge vrouw Julia die verwachtingsvol uitkijkt naar de komst van het kindje dat zich nog ongeboren in haar moederschoot heeft aangekondigd. Haar minnaar Tom: 'Zij was als de zee, maar zonder stormen.' Julia ziet ernaar uit haar kind te laten kennismaken, niet alleen met haar man en met haar (Algerijnse) familie, maar toch vooral met haarzelf als moeder. Ze schetst gulzige vergezichten, veranderende verhoudingen en haar eigen leven dat na de verwachte geboorte zonder verdere angst of pijn door kan.

Het is in eerste instantie niet geheel duidelijk of het hier gaat om een waargebeurd (autobiografisch) verhaal, een samenstel van verhalen of een gedroomd wereldbeeld dat wordt opgetrokken – temeer daar de jonge vrouw, Julia dus, en passant aangeeft schrijfster te zijn die wil 'schrijven tot het weer licht wordt'. Voor theater is dat enigszins bipolaire gegeven interessant, ook al omdat de hoofdpersoon zelf – het ongeboren kind – er alleen in tekst is, maar in fysieke zin ontbreekt.

Gevoelsruimte

In haar werk als theaterregisseur, schrijver en zelfbenoemd 'zeemeermin' doet Nacer, dochter van een Algerijnse vader, graag onderzoek naar het onderbewuste en naar de gevoelsruimte van verhalen. Ze beschouwt de theatteruimte als speelveld tussen droom en realiteit, plek waar dagdromen tastbaar kunnen worden van hen die zichzelf dreigen kwijt te raken, ergens in het schemergebied tussen leven en dood, tussen waak en droom, als 'een fluide staat van zijn'. In 2024 regisseerde ze een toneeltekst van de Noorse schrijver Jon Fosse. Op eigen teksten maakte ze een 3D-installatie met als titel 'À la recherche de Quoi?' En met 'De Meervoudige Kamer' onderzocht ze de gevangenschap van taal en de meerstemmigheid van realiteit.

Dat klinkt alles bij elkaar nogal zwaar. Maar door de overzichtelijke en anderzijds soms poëtische

Scène uit 'Samar – gesprek in de nacht' met May Hollerman als Julia en Bob Ott als Tom.
| Foto: Isabelle Koehorst

teksten blijft 'Samar – gesprek in de nacht' boeiend en behapbaar. Dat is ook te danken aan de twee spelers: May Hollerman (1999), bekend geworden door de televisieserie 'Brugklas', en Bob Ott (1999), die onder meer betrokken was bij 'Flikken Maas-tricht' 2007 en bij de special 'Kerstappels' van de tv-dramaserie 'Oogappels'. Hun spel, Hollerman innemend waar Ott vooral dienend overkomt, doet de gelaagde tekst van Nacer alle eer aan. Dit is een Julia waar je in kunt geloven, die je weet te raken en zonder vals sentiment overkomt: géén drama-

tisch geschreeuw. Maar toch ook geen fluisterstille seance.

Drijfveer van Bob Schwarze, die samen met Barthels de ziel en zaligheid van Branoul vormt, is de bedoeling om jong talent een kans te geven, zoals zijzelf ook ooit als jonge honden het theater betraden. Hun initiatief smaakt naar meer.

Theater Branoul, 'Samar – gesprek in de nacht', gezien op vrijdag 16 mei in Theater Branoul. Aldaar nog tot en met zondag 1 juni. Meer informatie: www.branoul.nl

Julia wil schrijven 'tot het weer licht wordt'